

(42) ΕΚΠΟΜΠΗ Μ Β'
28 Σεπτεμβρίου 1967

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τήν περασμένη Πέμπτη, Γιάννη, μιλήσαμε για μερικούς τύπους της παλιάς 'Αθήνας...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Χαί, ναί... είπαμε για τήν Υποκώστατα, τόν περίφημο Ψευτο-δόξωρο πού πούλησε τό Ξινεπιστήμιο για πεντακόσιες δραχμές...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Για τήν μαντάμ Ροζοφ πού πετούσε τήν διμρέλλα της στην αβδουσα της Βουλής ...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Σήμερα ποιός έχει σειρά ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ο Βδελλόπουλος.
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ 'Ο Βδελλόπουλος ; "Έχω άκούσει για αυτόν. "Ήτανε νομίζω ξερο-κήρυκας.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πάλιστα. "Εδίβασνε τόν λόγο του Θεού στον δρόμο και είχε για μόνιμο βήμα του τό Έγαλμα του Κολοκοτρώνη στην δόδον Σταδίου.
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Εήν μου πής ότι ανέβαινε επάνω στο Έδαλο του Κολοκοτρώνη.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Οχι βέβαια. Περνούσε όμως τά χαμηλά κάγκελλα και σπαρφάλωνε στο βάζο του αγάλματος. Κι' επ'έκει Έρχιζε τήν διδασκαλία του με τήν περίφημη προσφώνηση : 'Α δ ε λ φ ο ς...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ "Έτσι Έρχιζε πάντα ; 'Αδελφοί ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Αδελφοί... Και σε ποιόν τό 'λεγε ; Σε κανένα γιατί στην αρχή της διδασκαλίας, δέν υπήρχε φυχή μπροστά του. 'Ο Βδελλόπουλος όμως δέν νοιαζότανε για αυτό. "Αρχιζε τόν λόγο του και ήξερε ότι σιγά σιγά θα μαζευότανε κόσμος και κοσμάκης.
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Τί τύπος ήτανε αυτός ο Βδελλόπουλος ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πά φανταστής ένα κοντό αδύνατο, σκελετωμένο άνθρωπίκι, μ'ένα μαύρο λιγδισμένο ποστούμι και με ρεμπούμπλινα πλαπέ...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Πλαπέ ρεμπούμπλινα ; Πώς γίνεται ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κήποτε αυτό τό καπέλλο θα είχε σχήμα κανονικό. "Όμως επειδή έρχόντουσαν μερικοί πύραυλοι από τό έπροατήριο με στόχο τό

καπέλλο, ὁ ββαλλόπουλος τὸ ἔβγαζε καὶ τὸ κρατ. ὄσε κάτω ἀπὸ τὴν
μασχάλη του. Ὅτσι ἡ ρεμπούμπιλα εἶχε γίνει πλαπέ.

- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ἐἴπες μερικοὶ πύραυλοι... Τί πύραυλοι ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἐἴπα πύραυλοι ; Ἦθελα νά πῶ : λεμονόπουπες...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ἐπῆρχαν καὶ τέτοια ἐξεσσουάρ ; λεμονόπουπες ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ τὸν χειμῶνα. τὸ καλοκαίρι πέφτανε ντομάτες, πεπονόφλουδες ἀλλῆ
κορόμηλα καὶ ἄλλα τέτοια εὐγενῆ βλήματα.
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ θαντάζομαι τί θά γινόντανε...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πανηγύρι ἐληθινὸ. Ὁ ββαλλόπουλος, μὲ φουσκωμένες τὶς ξεχειλω-
μένες του τσέπες μὲ χειρόγραφα καὶ ἐφημερίδες, ἔρχιζε τὴν δι-
δασκαλία του...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ἄδελφοί...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πιρῆβο Γιάνιω. Ἐχεις καὶ τὴν φωνὴ τοῦ ββαλλόπουλου. Ἄρχιζε
λοιπὸν : Ἄδελφοί... Πετανοεῖτε καὶ προσεύχεσθε διότι ἡ ζωὴ
ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι προσωρινή... καὶ θά μεταβῆτε εἰς τὴν κόλα-
σιν ὅπου θά αἰσθανθῆτε τὸν τριγμὸν τῶν ὀδόντων... Γιάνιω...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ τὸ γ ν ἄ π αὐτὸ τί ἦτανε ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Εἰσαγωγή τὸ πρῶτο λερόνι... καὶ ἀρῆσως ἀκουγότανε ἡ συνθηματι-
κὴ φωνή : κόφ'το δάσκαλε... κόφ'το δάσκαλε...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ τὸν κακομοίρη τὸν ββαλλόπουλο... Ἦς ἀντιέροσσε ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἐτὴν ἀρχὴν δέν ἀντιέροσσε. θαινόντανε ὑπομονετικῶς καὶ ἐξαπολου-
δοῦσε τὴν διδασκαλία : θά αἰσθανθῆτε τὸν τριγμὸν τῶν ὀδόντων
καὶ ὅπου θά σιγοβράζετε μέσα σὲ καζάνια ζέοντος ἐλαίου...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ κόφ'το δάσκαλε... κόφ'το δάσκαλε...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τέκνα τοῦ Σατανᾶ, τέκνα τῆς ἀπωλείας δέν θά ἀργήσῃ νά ἔλθῃ
ἡ ἡμέρα τῆς τιμωρίας σας, ἡ ὀποία... Γιάνιω... γιούπ...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ κόφ'το δάσκαλε... κόφ'το δάσκαλε...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ τότε καὶ ὁ ββαλλόπουλος γινόντανε ἐπὶ τὸς ἑαυτοῦ καὶ δέν ἤξερε
τί ἔλεγε... Ἄρχιζε νά βλαστήμῃ κατηλιπώματα καὶ σημῖνοντες

τό χονδρό του μπιστοθνι ὄρμωσε ἐναντίον τοῦ πλήθους...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ ὄρμωσε σοβαρά ; καί τό μπιστοθνι του ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ὄρμωσε λέει ; Πατεῖς με πατῶ σε ἔφρευαν οἱ ἄπροατές του γιατί ξέρανε ὅτι ὁ Βδελλόπουλος δέν ἐχωράτεψε... Καταλαβαίνεις τί γίνοντανε. Ἐπί δέκα λεπτά ἐναστατωνότανε ἡ ὁδός Σταδίου, σταματούσανε τά τρέμ μέ τά ἔλογα, σταματούσανε τά ὀμάξια, ἐνῶ ὁ ποσηκῆς ἔφρευε καταδιωχόμενος ἀπό τόν Βδελλόπουλο. Φυσικά τρέχανε καί δύο τρεῖς χυροφύλακες γιά νά ἐπιφέρουν τάξι καί ὀστερ' ἀπό ἕνα τέταρτο τῆς ἕρας ἡ τάξις εἶχε ἐποικατασταθεῖ καί μερικὰ λουστράνια μαζεύανε τῆ λάφυρα...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Λάφυρα ; Τί λάφυρα ; Ἐπήρχανε καί λάφυρα ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἐνα σορό γιατί μέσα στό κνημητό ἐκεῖνο, ἕλλος βχανε τό καπέλλο του, τότε ἄλοι φοροῦσανε καπέλλα, ἕλλος ἕνα παπούτσι πού τοῦ ἔρχότανε κῆπως φερδύ, ἕλλος ἔχανε τά γυαλιά του, ἕλλος ἕνα πακέττι πού τύχαινε νά κρατῆ καί τελικά κῆποιος χυροφύλακας ὠδηγοῦσε τόν Βδελλόπουλο στό ἔστυνομιλό Τίμημα ἐπί διαταράζει τῆς ποινῆς ἡσυχίας.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Γιατί τόν κηιομοίρη ; τί εἶχε κάνει ὁ χριστιανός ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αὐτό ἔλεγε κα' ὁ ἔδιος στόν ἔστυνόμο. τί εἶχε κάνει ; Ἐδίδασκε τόν λόγο τοῦ θεοῦ καί εἶχε ~~πῶς εἶχε πῶς καί πῶς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς~~ καί φυσικά τόν ἀφήνανε.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Κα' αὐτό τό πανηγύρι γινόντανε ταπεινά ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κῆθε μέρα Γιάγιο, κῆθε μέρα καί καμιά φορά καί δύο φορές τήν ἡμέρα, γιατί ὁ Βδελλόπουλος ἐδίδασκε τό πρῶτ στόν πλατεῖα τοῦ Κεδοποτρίνη καί τό ἀπόγευμα μπροστά στό Παχυδρομετο.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Παιερία ἐποχή. οἱ ἄθηναῖοι δέν εἶχαν τίποτε ἕλλο νά σμεροθῶν παρῶ πῶς νά κῆνουν καζοῦρα στόν Βδελλόπουλο τήν ἡμέρα καί ὅταν νύχτωνε πῶς νά τό ρίξουνε στό τραγοῦδι. Καί ἦτανε τότε τῆς μόδας ἡ Πίνα... ἕνα χαριτωμένο εἶθυμο τραγοῦδάκι πού πραγματικά

είδε μεγάλες θόξες όχι μόνο στην Αθήνα, μά σε όλόκληρο τόν κόσμο. Ή κλειώ Δενάρδου πού είναι σήμερα μα ζύ μας θά μας τό θυμίση.

ΔΕΝΑΡΔΟΥ (πώνο μέ πιάνο)

Πιά μπρή τσαχούνα
πού τήν λένε Πίνα
σαν περνάη μπρός μου σαν τήν πάπια-χήνα
μέ τρελλαίνει τόσο
πού θά τήν ζυγώσω
νά τής πώ : "Αχ Πίνα σ'άγαπώ !

Πίνα πάψε κιά νά μέ παιδεύης
πως σ'αρέσει νά μέ ποροϊδεύης
σ'άγαπώ πολύ, πολύ, πολύ
και δέν γυρεύω παρά μόνο, ένα σου φιλί.

Δυναμώνω βήμα

και τής λέω : Πίνα,
χάρισέ μου τής άγάπης σου τά κρένα
Πέ ο καιρός περνάει
και μέ τυραννάει,
τί καιό - αυτό τό θηλυό.

Πίνα, πάψε κιά νά μέ παιδεύης
πως σ'αρέσει νά μέ ποροϊδεύης
σ'άγαπώ πολύ, πολύ, πολύ
και δέν γυρεύω παρά μόνο ένα σουφιλι.

Ύποφέρω τώρα

μά θά έρθη ή άρα
πού καμμιά φορά θά πάρω τέτοια φόρα
και θά τήν άρπάξω,
για νά τήν ταράξω
στά φιλιά - και δέν θά πη μιλιά.

Πίνα, τώρα κιά δέν μέ παιδεύεις
Πίνα, κιά δέν θά μέ ποροϊδεύης
σ'άγαπώ πολύ, πολύ, πολύ
και όσο πάει πιο πολύ
στό κέθε σου φιλι.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

Αυτή ήτανε ή περίφημη Πίνα που άσφαλως πολλοί από τους παληούς άθηναίους θα την έχουν τραγουδήσει και χορέψει μέλι-στα σε ρυθμό ούάν στέπ που χορευότανε πολύ εκείνη την εποχή στην 'Αθήνα...

(Ο Γιαννιάνης θα σχολιάσει έν θέλη μουσειώς τό τραγούδι

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Πρίν από λίγο Γιάννη, ίσπελάεστε μπαρία εποχή εκείνη την εποχή της παλαιάς 'Αθήνας... Ποθ την είδες την μπαριότητα ; 'Εγώ που την έζησα την άποκαλι : εποχή φασαρίας, θορύβου και φωνών. 'Εποχή φωνακιάδεια και τίποτ' άλλο.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

Φωνακιάδεια γιατί ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Σκέφου ότι σήμερα κίθε νοικοκυρά έχει στην διάθεσί της ένα σωρό άπορρυπαντινά, αλλά σαπούνια σε σπόνες για τά πιλάτα της και τίς κατσαρόλες της. Τότε...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

Τί σχέση έχουν τά άπορρυπαντινά με τίς φωνές ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

'Εμεξ θα καταλήξω. Τότε δέν υπήρχαν όλα αυτά τά μέσα και περίεμενε ή νοικοκυρά ν' άκούση στον δρόμο την φωνή του πλανοδίου σαπουνι.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

Πέ καλέ, τό σαπούνι δέν τό πουλούσανε στά μπακάλικα ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τό συνηθισμένο σαπούνι, ναί... όμως υπήρχε ένα άλλο σαπούνι, ένα μαύρο σαν πίσσα, γλοιώδες κατασκευασμα που ήτανε ειδικό για τίς χονδρές καθαριότητες. Και άκουγες τον σαπούνι :

Σαπούνι - για πατώματα, για νεροχύτες, για πιάταααα...

Σαπούνι - για πατώματα, για νεροχύτες, για πιάταααα...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

"Έχεις δίκαιο. Κι' ένω φώναζε αυτός για τό σαπούνι του, άκουγότανε κι' άλλος ένα τύπος : ποιος έχει - παρέιλες για φτιάααα-ξιμροοοο ... ποιος έχει - παρέιλες για φτιάααα- ξιμροοοο ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Κι' έρχότανε και τρίτος : Σπασμένα γυαλινά πολλών...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

Σπασμένα - γυαλινά πολλών...

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Σιέφου λοιπόν τί γινόντανε στίς γειτονιές : Σαποθνι γιέ πατό-
ματα, γιά νεροχύτες, γιά πιετα...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ ποιός έχει - παρείλες γιά φτιάξιμο... Σπασμένα γυαλινά πολλά
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί νά 'τανε μόνο ατόί : Ευγετα ήλεκτρινά δέν υπήρχανε στέ
σιτίτα - Επί γύριζε ό παγοπίλας στόν δρόμο : Πάγος, καθαρός ό
πάγος... Πάγος, καθαρός ό πάγος...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Πλερόνι γιά τίς γάτες... πλερόνι γιά τίς γάτες...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Χαλασμένες όμπρέλλες διορθώνω... 'Ο όμπρελλας...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Σπόρ-δα καί Λερόνια... σπόρ-δα καί Λερόνια... σπόρ-δα καί
Λερόνια
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κεράμια καί μωσχολίβανο- Διάφοροι βίσι άγιών... Κεράμια καί
μωσχολίβανο...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ 'Αμέ ό μιντζουνης : Λαγοποιμηδιέ γιά τόν διαβήτη - 'Απήγανο
γιέ τό ζόρη - Πολύπορο γιά τήν πασιδα - Παντζουράνα γιά τό
στομάχι...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Χαλιώματα γανώνω... ό χαλιωρατζής... Χαλιώματα γανώνω, ό χαλι-
ωρατζής...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Κουλούρια καί τυρί... ζεστό νά παίνε... κουλούρια καί τυρί -
ζεστό νά παίνε...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ρουχα - παληά παπούτσια άγοράζω... Ρουχα παληά παπούτσια
άγοράζω... 'Ο παληατζής !
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Καστανόχωμα γιά τά λουλούδια... καστανόχωμα γιά τίς γλάστρες
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Εφημερίδες... Νέα 'Ημέρα - Τό "Λοτυ - 'Εφημερίς τοθ Κορο-
μηλ... έφημερίδες...
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Σαλέπ' ζεστό... σαλέπ' ζεστό...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Στόσου Γιάγιο- Αύτός ήτανε νυκταρινός τύπος. Τό ζεστό σαλέπι
δέν πουλιότανε ποτέ τήν ήμέρα, παρά μόνο μετά τέ μεσάνυχτα.
Καί μάλιστα τό σαλέπι συνδέεται μέ μία πολύ κωμική ιστορία
πού θπας λέγανε οί παληοί άθηναίοι είναι άληθινή.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Τό σαλέπι, κωμική ιστορία : Αηλεοή :

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πρωτόταγε στην 'Αθήνα κήποιος άδελφ' επαρχιώτης ό όποτος ένα βράδυ, έφαγε και ήπια τό καταπέτασμα μέ φίλους του σέ μιá ταβέρνα και κατό τής δύο μετά τά μεσάνυχτα ξεκίνησε νά πάη στό ξενοδοχείο του, κήποιο λαϊκό ξενοδοχείο τής όδοσ 'Αθηνών. Καθώς πήγαινε στόν δρόμο που ήτανε έρημος και σποτεινός ξεκίνησε τήν μεταμεσονύκτια όρα, έννοιωσε μιá ξαφνική φυσική ανάγκη... Τέ νά πάηη : ποσ νά πάηη : σποτεινά ήτανε γύρω του, έρημιά ήτανε και σπέρτημε νά έναικουφισθώ καδ'όδόν. 'Ετοιμάσθημε λοιπόν μέ όέν πρόλαβε και άκούει μιá φωνή :

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Σ α λ έ π ι ! Σ α λ έ π ι !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ξρόμαζε ό χριστιανός. Πόμισε ότι του φώναζε κήποιος : σέ βλέπω. Σπιδώνεται όρον όρον και πηγαίνει σέ πιο σποτεινή γωνιά, όταν άκούει πάλι :

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Σ α λ έ π ι... σ α λ έ π ι...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κι'όσο μέ βλέπει αυτός : σπέρτημε ό ένδρωπιππος. Τά μαζεύει πάλι και τρέχει πιο πέρα, όταν...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Σ α λ έ π ι... σ α λ έ π ι...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Παντεύεις τήν συνέχεια Πάγιο. 'Ο φουκαρής ό επαρχιώτης έφυγε κι'άπ'ένειτ και έφτασε στό ξενοδοχείο του σέ καιά χάλια...

(Γελούν κι'οί δύο)

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Κι'έν έκδόμη όέν είναι άληθινή αλήτη ή ιστορία, είναι χαριτωμένη. Όμως έφου μής άπασχόλησε τόσο τό κουλέρ-λουάλ, ές θυμηθούμε και κίτι πιο φίνο. Τό Παρίσι εξακολουθούσε νά στέλνη τραγούδια σ'όλον τόν κόσμο. Κι'ένα από τά τραγούδια τής έποχής ξεκίνησε ήτανε τό : πούρ έν πέ ντ'έμουρ... Είμαι βέβαιος ότι πολλές από τής έπροάτριές μας θα συγκινηθούν έν τό ξανακούσουν από τήν κλειώ Δενάρδου...

ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

(Μόνο μέ μέτρο)

Πέσα στο θεότρελλο Παρίσι
βρίσκεις συντροφιά
τήν ομορφιά
με'ή γυναίκα που θά σ' αγαπήσει
μέσα στην καρδιά σου θά μιλήσει.

Λίγη αγάπη - αγάπη αληθινή
δίνει τόση γλύκα στην φωνή
και τήν εδωχία σου χαρίζει
Όταν σ' αγαπώ σου φιδυρίζει.
Κά για'αυτά τά λόγια τ' έπαλά
Όταν φιδυρίζονται δειλά
πόσοι τήν ζωή τους δέν τήν χάνουν
φτάνει να τ' ακούσουν με'έξ πεθάνουν !

Άλλο είν'ή γυναίκα' από τήν ούσι
άλλο έρωτικό
και στοργικό
τήν ζωή τήν έχει ζωγραφίσει
τήν μονοσουλία της να σβύσει.

Λίγη αγάπη - αγάπη αληθινή
δίνει τόση γλύκα στην φωνή
και τήν εδωχία σου χαρίζει
Όταν σ' αγαπώ σου φιδυρίζει.
Κά για'αυτά τά λόγια τ' έπαλά
Όταν φιδυρίζονται δειλά
πόσοι τήν ζωή τους δέν τήν χάνουν
φτάνει να τ' ακούσουν με'έξ πεθάνουν !

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

(θα σχολιάση με ο υ σ ι κ ε ς από τό τραγουδι)

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Πάρεις λοιπόν Γιάννη πόσο είχε αλλάξει ή νοοτροπία και
τό γοσσο του άθηναίου μέσα σε λίγα χρόνια ; 'Ο άθηναίος
δέν εδωχριστιότανε πιά με τό : Πρωϊαν τήν είδον - μαλλιά
ζεπλεγμένα ... μή προτιμούσε να τραγουδήσει : Πούρ έν πέ
νε' άμούρ... έν πέ νε' άμούρ.

- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Τό βρίσκει αυτό πολύ φυσικό. Τό Παρίσι είχε κατακτήσει όλον τ' τόν κόσμο. Γιατί λοιπόν νά μήν κατακτηθῆ καί ἡ Ἀθήνα ἀπό τό παντοδύναμο Παρίσι ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Πολύ σωστά, γιατί ὁ Ἕλληνας ἔπασχε τότε ἀπό δύο κοσθένειες : τήν μανία τοῦ ἐξευρωπαϊσμοῦ καί τήν μανία τῆς ἀραιοπαθείας.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Τόν ἐξευρωπαϊσμό τόν καταλαβαίνω. Τήν ἀραιοπάθεια ὅμως ἀπό ποῦ τήν βγάσεις ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Ἀπό τίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Κάποτε μιλούσαμε γιά τίς διαφημίσεις ποῦ δημοσιευόντουσαν στίς ἐφημερίδες τοῦ 1880 καί 1890... Διαφημίσεις γιά εὐρωπαϊκά ποτά, διαφημίσεις γιά τό μηχανήμα τῆς μάρας ποῦ τήν ἔργαζε μέ τρικυμιώδη φλοισβόν... τᾶ θυμίσαι ;
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Πῶς δέν τᾶ θυμίσαι ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Μετά τό 1900 λοιπόν, βλέπομε στίς ἐφημερίδες ἕνα συναγωνισμό διαφημίσεων, συναγωνισμό πραγματικό δύο φαρμακείων : τοῦ Πρωταρτίου καί τοῦ Παπαζήτη.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Συναγωνισμό διαφημίσεων γιά φάρμακα ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Ὅχι. Βαφῆ τριχῶν διεφήμιζε ὁ Πρωταρτίος, βαφῆ τριχῶν καί ὁ Παπαζήτης. Γιά νά γίνεταί τόση διαφήμις σημαίνει ὅτι οἱ βαφές τῶν μαλλιῶν εἶχανε καταβάλει... δηλαδή οἱ Ἕλληναί καί οἱ Ἕλληναίτες βόφανε τᾶ μαλλιά τους. Τί εἶναι αὐτό ; Ἀραιοπάθεια. Ἦθελαν νά φαίνωνται νεώτεροι ἀπ'ὅτι ἦσαν.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Συμπέρασμα τραβηγμένο μέ τσιγνέλι.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Καθόλου. Καί ἦσαν γνωστοί οἱ κοσμικοί Ἕλληναί ποῦ βόφανε τᾶ μαλλιά τους μέ παραμπογιᾶ. Ἐνας ἀπ'αὐτούς ἦτανε κάποιος Ἕλληνας ἄριστοκράτης, ὁ Γενήσαρλης, γιά τόν ὁποῖον σέ μιᾶ ἐπιθεώρησι τοῦ 1907, ἐλέχθη καί τό κατωτέρω τετράστιχο • Διέβρασε το ἦν θέλῃς.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

Γιὰ ὅσσε μου... Ὁ κύριος Γενήσαρης, τῶν σαλονιῶν ὁ λέων εἰς τοῦ θαλήρου τὰ λουτρά, μπάνια δέν πένει πλέο διότι, ὅπως λέγεται, ἔστω κα' ἐν δέν ἐγράφη ἔς ἔφεται ἡ θάλασσα πού τὰ μαλλιὰ ξεβέφει.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Καί μιά ἄλλη φορὰ τοῦ γράψανε κα' ἄλλο τετράστιχο. Διάβασέ τ

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

Ὁ κύριος Γενήσαρης στήν θάλασσα ἐμπήμε ἔλλα δέν τόν γνωρίζανε ἐπ' τὸ νερό σάν βγήμε κα' ἐνῶ εἶχε μαύρα τὰ μαλλιὰ καί μαύρο τὸ μουστάκι ἐμπήμε εἶκοσι χρονῶν καί βγήμε γεροντέκι...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

βλέπεις λοιπόν Γιόγιο ; Γιὰ νά σατυρίζονται αὐτὰ τὰ πράγμα-
τα καί στίς ἐπιθεωρήσεις ἐπίσημ, σημαίνει ὅτι τὸ μυστικὸ ἦταν
κοινὸ.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

Ὅμως ἡ καλή μας φίλη, ἡ κυρία Βαλεντίνη δέν τὰ βέφει τὰ μαλ-
λιὰ της... τοῦς δίνει μόνο μιά ἀνάληψη ἀπόχρυσι λελά... πού
ἐξευγενίζει περισσότερο τὸ λευκὸ νεκρὸ χροῖμα... περῆστε κυρί-
Βαλεντίνη... Ὅχι, ἔνοια σας, δέν μαρτυρῆμε τὸ ἔνομά σας.
Ἐλῆτε νά καθήσατε στό πιάνο νά μᾶς θυρίσατε κῆτι ἐπὶ τὴν
περπομένη ἐπεινή ἐποχή...

(Ἡ κυρία ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ ΚΑΡΙ ΘΑ ΠΑΙΞΗ ΣΤΟ ΠΙΑΝΟ)

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

(εἰς σχολιῆση μουσικῶς τὸ κομμάτι.)

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Καί ξέρεις Γιόγιο τί ἀρροφάσατε βλέπω ; Ὅτι ἐνῶ οἱ νε-
μουαζέλλες τοῦ 1910 ἐξαπολουθ ὕσανε νά παίζουνε αὐτὰ τὰ ρο-
μαντικὰ κομμάτια, τὰ μορσά ντέ σαλόν, συντελεῖται ταυτόχρονα
ἓνα συμπλονιστικὸ μουσικὸ γεγονὸς στήν Ἀθήνα.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

Συμπλονιστε κὸ γεγονὸς ; τί θέλεις νά πῆς ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γύρω στὰ 1909 εἰσβάλλει στήν Ἀθήνα ἓνας νέος χορὸς ; τὸ
τ α γ κ δ.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

Πραγματικὴ εἰσβολή ὅπως τὴν ἐχαρκτηρίσατε. Σήμερα στήν ἐποχή

μας, έναν τέτοιο χορό, μιά τέτοια καινοτομία, θά τήν ἀποκαλούσαμε
 νέον κῆμα, νουβέλ βάγι* μὲ τότε δὲν ὑπῆρχαν αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ
 χαρακτηρισμοί. Καί τὸ πρῶτο ταγινό, τὸ π ρ Ὡ τ ο σ τὸν κόσμον,
 τὸ ἀργεντινικο "El Tordillo, ἔφθασε καί στήν Ἀθήνα καί ἐπεβλήθη
 ἀμέσως. Ἡ κλειώ θά μῆς τὸ θυμίσῃ.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ (ἔθνος μέ πικρὸν)

"Ἐνας χορὸς μῆς ἦρθε ἀπὸ τήν Ἀρτζεντίνα
 ποῦ ἐναστατώνει τήν ζωὴ μας στήν Ἀθήνα.
 Ἐνας χορὸς ποῦ μὲ τὸ τέμπο τὸ ἄργό του
 τρελλαίνει κόσμον στήν Ἀμερική τοῦ Πότου.

Δὲν εἶναι βάλς, δὲν εἶναι πόλκα, οὔτε μαζοῦρκα
 κι' ἔν αὐτῇ οἱ σερνότυφοὶ τὸν βλέπουνε μὲ φόβον
 εἶναι χορὸς ποῦ τοὺς ὀρίζοντες ἀνοίγει
 καί τὰ ζευγάρια σμίγει
 στ' ἀλήθεια τρυφερῶ.

"Ἐνα ταγινό - τὸν κόσμον πονηρεύει
 καί ὅποιος δὲν χορεύει
 τοὺς αλλοὺς θά ζηλεύῃ,
 Ἐνα ταγινό, τὸν ἔρωτα θεριεύει
 καί φέρνει μέσα στήν ζωὴ μας τήν χαρὰ.

Ταγινό τὸν λέν - ταγινό ἔναι τὸ ὄνομά του
 καί εἶναι ἀπλῆ - κι' ἄργῶ τὰ βήματά του
 ὁ κεβαλλιέρος κρατῆ στήν ἀγκαλιὰ του
 τὸν ἔρωτά του - τὸν ἔρωτά του.

Ταγινό τὸν λέν - σ' Ἀνατολή καί Δύσι
 ποῦ ἀληθινὰ - μπορεί νά μῆς μαθῶσῃ
 νά μῆς καλίσῃ καί νά μῆς νανουρίσῃ
 μ' ἕνα σινοπό
 ποῦ φιδουρίζει : σ' ἄ γ α π Ὡ !

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ (θῆ σπαλιέση μου σὲ μῆς τὸ πρῶτο αὐτό ταγινό)

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ὅτι ἔγινε τότε μ' αὐτόν τὸν νέο χορὸ δὲν περιγράφεται.
 "Ἐκατοντάδες, χιλιάδες γονεῖς ἀπηγόρευσαν στά πορίτσια
 τοὺς νά μάθουν ταγινό. Ἐγινε πρότασις - σοβαρὴ μάλιστα -

Όχι έδώ, αλλά στην 'Ιταλία, να θεωρηθῆ τό ταιγνό χορός κσεμνος καί
 αντιθεσηκευτικός. Στά σπίτια, όταν κανένα ζευγάρι έποτολμοθεε έπό
 μεγάλο μοντερνισμό νά χορέψῃ ταιγνό, όλοι οι άλλοι μένανε καθισμέ-
 νοι καί βλέπανε τό θέαμα μέ έποτροπιασμό. Καί έκονγε κανείς τά σχό-
 λια καί τό σχετικό κουτσομπολιό :

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Καλέ έγώ νά χορέψω τέτοιο χορό ; Θεός φυλάξει...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καλέ ποιτῆζτε τί κανουνε... Πά πό ντροπές !

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Πά πῶς τήν άγχαλιάζει έτσι ; Δέν νιρέπεται ἡ ζετσιπωση ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Οτου στόν κόρφο μου... τί ήτανε νά δοθνε τά μάτια μας !

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Δέν πρόκειται νά πιάση ποτέ τέτοιος χορός. Πόνε πού δέν φιλη-
 θήμανε μπροστά μας...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τέτοια λέγανε μά ὅμως ἡ ὄρα πέρασε Γιάννο καί πρέπει νά σταμα-
 τήσωμε τόν πατήρορο πού έχουμε πάρει. Εά τά ξαναποθμε λοιπόν
 τήν έρχόμενη πέμπτη, τήν ἔδια πάλι ὄρα.